

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]
 naturligt ud fra den Betragtning, at hvis Tyskerne ikke havde været her i Landet, var disse Fortjenester heller ikke fremkommet, og vi gør det saa paa den Maade, at som man kunde tage en Krigskonjunktur-skat, forlanger vi nu enten en Tilbagebetaling eller foreskriver en Avancebegrænsning, saa at Staten kan faa noget af det Milliard-beløb, der er udbetalt til Tyskerne, ind igen og dermed faa saneret de økonomiske Forhold.

I Anledning af det, det ærede Medlem Hr. Lannung udtalte, vil jeg gerne slaa fast, at det er rigtigt, at det kun skal være de groveste Tilfælde, der skal behandles under de to Straffelove, saaledes som det er udtalt i Folketingsudvalgets og i Landstingsudvalgets Betænkninger, medens de andre Personer, der har arbejdet for Tyskerne, maa behandles efter de her foreliggende Lovforslag, saadan at det kan blive en økonomisk Sanktion, der foretages, idet jeg vilde betragte det som ganske urimeligt og uretfærdigt, om disse sidste kom ind under Straffebestemmelserne, naar Forholdet dog er det, at man fra den da siddende Regerings og Myndighedernes Side opfordrede Folk til at arbejde for Tyskerne. Der er kun een Ting, jeg kunde have ønsket anderledes i disse Lovforslag, og det er, at de Personer, der har haft dobbelt saa stor en Omsætning, efter min Mening burde have været under Avancebegrænsningsloven, men det er der altsaa ikke noget at gøre ved; som Forholdene var, maatte vi være enige om Lovene.

Jeg tror, det vilde have været uheldigt, meget uheldigt endogsaa, hvis denne Rigsdag var blevet sendt hjem og der ikke var gennemført nogle Love om disse Forhold, idet Befolkningen vilde have følt det som noget uretfærdigt og urigtigt, om man ikke her i Rigsdagen, den Rigsdag, der har arbejdet siden 5. Maj, og i den Regering, som var sammensat af alle Kredse i den danske Befolkning, kunde være blevet enig om at føre en Lov igennem, som tog Hensyn til, at Tyskerne havde været her i Landet, og at store Fortjenester derigennem var indvundet, som burde tilbagebetales.

Derfor kan jeg godt sige, at naar vi nu her i Landstinget forhaabentlig i Løbet af Dagen faar disse Lovforslag vedtaget, vil jeg udtrykke min Glæde over, at det er lykkedes at komme til et Resultat, fordi jeg tror, at vi af Hensyn til Befolkningen som Helhed, men ogsaa af Hensyn til de Firmaer og Personer, der har været beskæftiget med tysk Arbejde, maa have

disse Forhold ordnet, saadan at Diskussionen hører op. Der maa nu træffes en Afgørelse af, hvordan disse Mennesker og disse Firmaer skal behandles, hvad angaar Tilbagebetaling. Det maa saa selvfølgelig være klart, at de Cirkulærer, der er udsendt af Ministeriet for offentlige Arbejder og maaske ogsaa fra andre Sider, maa trækkes tilbage, saa at disse Firmaer, naar de har tilbagebetalt, hvad de skal, stilles lige med andre Firmaer, saadan at vi ikke vedbliver med Forfølgelsen af forskellige Mennesker her i Landet. Det har vi haft meget af i denne Sommer. Jeg gaar ud fra, at naar vi nu faar en ny Rigsdag, maa dette høre op.

Jeg haaber, at det ogsaa maa være den sidste Lov med tilbagevirkende Kraft, der fremkommer. Man har været nødt til at vedtage saadanne Love, fordi Danmark har været besat Land i 5 Aar, men naar vi nu faar foretaget denne Udrensning og realiseret de Lovforanstaltninger, som er vedtaget i denne Rigsdagssamling fra 5. Maj og til nu, er det nødvendigt, at vi kommer ind under andre, mere rolige Forhold, saa at Befolkningen kan forstaa, at vi er et Retssamfund med ensartede og faste Regler, og at de Handlinger, man foretager, ikke i Løbet af kortere eller længere Tid kan ventes taget op til Behandling efter andre Lovregler end dem, der gjaldt, dengang Handlingerne blev begaaet. Derfor kan jeg sige, at jeg gaar ud fra, at Lovgivning af denne Art maa være sluttet med de Forslag, som nu er til Behandling, og at vi derefter kan regne med, at der ikke skal komme mere af den Slags.

Jeg skal besvare et Par Spørgsmaal. Det ærede Medlem Hr. Elmquist spurgte, om Frøeksport falder ind under de samme Bestemmelser som Eksport af Frugt, Fisk og Landbrugsprodukter. Jeg kan sige, at det gør den.

Hvad angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt Salg af Ejendomme skal tages op til Revision efter Avancebegrænsningsloven, skal jeg sige, at Forholdeneovre ved Beldringe og ogsaa andre Steder var af særlig Karakter, fordi de paagældende Mennesker var nødt til at købe andre Ejendomme til samme Pris, maaske en højere Pris, end den, de fik ved Kommissionsafgørelsen. Der kan selvfølgelig ikke være Tale om, at man tager dette Forhold op igen og derved ruinerer dem. Det, der er Tale om her, er det Forhold, at i Begyndelsen af Krigen, hvor der ikke var fastsat Bestemmelser og ikke var nogen Kommission, der skulde afgøre disse Ting, er der solgt Ejendomme,